

عنوان مقاله:

مرمت و احیا ابنیه

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی توسعه پایدار در علوم جغرافیا و برنامه ریزی، معماری و شهرسازی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

حسن جاجرمی - دانشجوی کارشناسی معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد بجنورد و عضو باشگاه پژوهشگران و نخبگان جوان

بهنام به نیا - کارشناس ارشد معماری و عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد بجنورد

تکتم مظفری - عضو سازمان نظام مهندسی استان خراسان شمالی و دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد گنبد

علی کوشکی - کارشناس معماری

خلاصه مقاله:

انسان امروزی به اندیش‌های فراتر از دغدغه‌های خورا؛ و سر پناه دست یافته است. دیگر تنها زنده ماندن تا فردا ارزشی نیست که آرزوهای بزرگ آدمی را برآورده کند. او م‌یکوشد که برای ابد جاودانه و ماندگار باشد. ریشه‌هایش را درون ازلی‌پرورد و بی هیچ دلهره، زمان را رام بلند پروازی‌های خود کند. از این روست که با رنج بسیار آموخت‌هایش را توسعه می‌دهد و در جای جای سرزمینش، بناهای باشکوه می‌سازد. دیوارهای سر به فلک کشیده‌های که دست آرزوهایش را به اوج قله‌های ماندن م‌یرساند. به نیاکان خویش غره می‌شود و گذشتگان را به گونه‌ای شگفت، پاس م‌ینهد. پیشینه معماری و مرمت را باید در این دسته از نیازهای آدمی جستجو کرد. دیگر همچون روزهای نخست زیستن، حجم عمد‌های معماری سرپناه ایمن از آفتاب و باران نیست، پناهی است از گزند هم‌های فراموش‌یها؛ و مرمت تولد دوبار‌های که گواه سال‌های دوربودن ماست. مرمت معماری، شاخ‌های از هنر معماری است که بر پایه شناخت و مطالعه بناها و بافته‌های تاریخی به احیا کردن فضاهای تاریخی به لحاظ کالبدی، ساختاری و عملکردی می‌انجامد. این هنر که شاخه‌ای آمیخته از دانش، تکنولوژی، مهندسی و هنر معماری می‌باشد شامل شکلها و سطوح گوناگونی از پژوهش و تحقیق در باب هنر و معماریتاریخی است و در مقیاس‌های گوناگونی م‌یتوان آنرا تعریف و معنا کرد. در تحقیق ذیل سعی شده است به مرمت ابنیه با روشهای جدید برسی گردد.

کلمات کلیدی:

معماری، بنا، مرمت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/336787>

